

figer maaskee —; men, hvor der kun er Tale om at fremme Opdagelsen af Lovovertrædelser, der ikke kunne saaledes karakteriseres, der har det for mig noget særdeles Støvende at benytte hiint Middel, et Middel, hvorved man maaskee i flere Tilfælde fremkalder en i moralsk Henseende langt værre Forbrydelse, end den Lovovertrædelse er, hvorom der er Tale. Naar jeg naagter denne min Anskuelse ikke stemmer imod Bestemmelsen, som den her findes, kan dette altsaa kun stee med meget stor indre Modstræben.

Dahl: Jeg kan meget godt forstaae den sidste ærede Taler, og jeg maa tilstaae, at jeg er enig med ham i dette Punkt i dets Almindelighed; jeg holder heller ikke af den Bestemmelse, at Mulcten skal tilfalde Angiveren. Men jeg troer ikke, at den ærede Landsthingsmand har Ret, naar han siger, at man ved en saadan Bestemmelse vil sætte de uædle Lidenskaber i Bevægelse; ialtsald maa dette Udtryk vistnok betydeligt modificeres. Jeg maa dernæst bemærke, at der her er Tale om et ganske særegent Forhold. Det maa erindres, at de Forseelser, der her er Tale om, stee ude paa Havet eller i aabne Fjorde, hvor det, som Enhver kan indsee, er overordentlig vanskeligt at komme til Kundskab om dem. Det forekommer mig derfor, at der her er ganske særegne Omstændigheder, der tale for at antage denne Bestemmelse, uden at det kommer i Betragtning, at der ikke er Tale om store Overtrædelser; den Omstændighed navnlig, at disse Forseelser stee i aabne Fjorde og den deraf følgende Vanskelighed ved at opdage dem, gjør efter min Mening, at det er forsvarligt i dette Tilfælde at antage en Bestemmelse, som man ikke holder af i sin Almindelighed.

Drejer: Maaskee jeg dog blot maatte tillade mig med Hensyn til den ærede sidste Talers Dyringer at bemærke, at, naar jeg har brugt Ordene „uædle Lidenskaber“, kan det i alt Fald kun siges, at jeg har brugt et mindre correct Udtryk, men hvad jeg derved har villet tilkjendegive er, at man ved Lovbestemmelsen

vil sætte en finudstg Begjærlighed efter Fordeel i Virksomhed for at opnaae Niemedet; og, naar det fremdeles er yttret, at der i denne Sag var særdeles Anledning til, selv om man ikke ydede det, at benytte denne Udvei, skal jeg ikke nægte, at dette vel i Almindelighed kan siges, men for mig er det det Bigtige, at den Lovovertrædelse, man vil søge fremdragen, dog ogsaa i dette Tilfælde vil være, i moralsk Henseende i det Mindste, ikke af nær saa stor Betydning, som det moralsk Fordærvelige, der vil ligge i det Middel, man vil benytte. Jeg skal endnu blot dertil sige, at, naar jeg har hentydet til, at jeg ikke vilde stemme mod Paragraffen, er det naturligviis dog ligesuldt mit Onske, at jeg maatte finde en saadan Tilslutning, at der kunde tænkes paa at fremkomme med et Endringsforslag til 3die Behandling.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at, naar den ærede Secretair (Drejer) overhovedet erkjender, at det kan være rigtigt at benytte det System, at belønne Angiveren, hvor det i en fortrinlig Grad kan være virksomt — og det erkjendte han med Hensyn til store Forbrydelser — saa ligger det meget nær at spørge, om det ikke ogsaa kan være rigtigt at benytte det, hvor man ellers overordentlig vanskeligt vil kunne sikre sig mod Overtrædelser. Hvert enkelt Tilfælde i og for sig kan vel synes ikke at have noget Stort at betyde; men, da Lovens Overholdelse i det Hele beroer paa Overholdelsen af de enkelte Bestemmelser, gjælder det om med Sikkerhed at kunne fremdrage de enkelte Overtrædelser til Afstraffelse, for derved at fremkalde en almindelig Erkjendelse af, at det er en Lov, som bliver og som vil blive overholdt, og som man derfor skal vogte sig for at overtræde. Jeg troer, at dette er det praktiske Synspunkt, hvorfra man skal gaae ud med Hensyn til denne Bestemmelse.

Drejer: Jeg kan dog ikke Andet end bemærke i Anledning af hvad den ærede Minister har yttret, at jeg vel kan erkjende, at der maaskee kan gives Tilfælde, navnlig naar